

[Stats- og udenrigsministeren.]

måtte råde over, til at opnå, at FN kan finde en for begge parter acceptabel løsning på konflikten.

Vietnam er også nævnt. De seneste uger har bragt situationen i Vietnam ind i en fase, ind i en udvikling, der er blevet stedse mere kritisk, mere farlig. Kamphandlingerne er taget til, og bombardementerne af Nordvietnam er udvidet. Vidnesbyrd om den stedfundne udvidelse er de alvorlige kampe, der har fundet sted i den demilitariserede zone. Samtidig synes ingen realistiske muligheder for en hurtig fredelig løsning af konflikten i sigte. Krigens hele tendens og parternes fastholden ved deres velkendte standpunkter gør mæglingsinitiativer stadig vanskeligere. Hanoi har krævet en definitiv og ubetinget standsning af alle krigshandlinger mod Nordvietnam, herunder bombardementerne, for at ville gå til forhandlingsbordet. USA kræver tilkendegivelse af, hvilke modydelse man fra nordvietnamesisk side vil give for et bombestop.

På denne sag synes hele spørgsmålet om en forhandlingsløsning at være gået i hårdknude. Dette må vi fra dansk side beklage meget dybt. Forhandlinger er efter vor mening den eneste mulige løsning på denne konflikt, som ikke alene er så ulykkelig for det land og det folk, den rammer, men som samtidig udsætter hele den begrænsede, men i hvert fald hidtil spirende forståelse, som man synes at kunne ane mellem USA og Sovjetunionen, for den alvorligste fare.

Vi har vedholdende og til alle sider givet udtryk for dette standpunkt, og vi vil gøre det på ny, bl. a. under den amerikanske udenrigsministers forestående besøg her i landet. Et første skridt mod forhandlinger må, som FN's generalsekretær har anført det, være ophør af bombardementerne af Nordvietnam og en væsentlig reduktion af alle militære aktiviteter i Sydvietnam fra begge sider. Samtidig må det ikke glemmes, at når krigshandlingerne en dag ophører, vil Vietnam stå over for et enormt økonomisk, socialt og menneskeligt genopbygningsarbejde. Det er vor simple menneskelige pligt allerede nu at prøve at gøre os klart, hvilke bidrag vi til den tid kan yde til løsningen af den store opgave at genopbygge Vietnam.

Finansministeren (*Grünbaum*): Noget af det mest skuffende i den senere tids udvikling i forbindelse med skatteforhandlingerne, og som også er kommet til udtryk her i debatten i dag fra ordførerne fra venstre og de konservative, er dette, at man ligesom har forsøgt at rejse en borgerkrigsstemning omkring disse skatteproblemer. Det er skuffende, at man, fordi vi fra regeringens side på visse områder prøver på at skabe noget mere balance i skatterne her i landet og derved også kommer ind på i nogen grad at ramme det, man kalder for erhvervslivet — og det er altså kun den ene del af erhvervslivet, virksomhedsindehaverne — både herinde og ude over landet på møder og i presse ligesom vil fortælle befolkningen, at nu er det altså det røde kabinet, der regerer, nu er det revolutionen, der står for døren. Vi har jo også set blade, der i forbindelse med afskrivningsreglerne har sammenlignet finansministeren med diktatorerne i Grækenland.

Det er jo at komme lige lovlig højt op; så højt kom man da heldigvis ikke her i dag, men jeg synes, det er skuffende, at man fortsætter med den slags, som vi også har hørt det i dag. Jeg vil ligesom statsministeren og ligesom socialdemokratiets ordfører anbefale, at man kommer lidt ned fra disse højder, også fordi jeg har en fornemmelse af, at mange erhvervsdrivende virkelig tror på det, der bliver sagt fra disse to partiers side, og at man er ved i erhvervslivet at rejse en noget hysterisk stemning, som er ganske uberettiget.

En anden ting, jeg har hæftet mig ved, og som for så vidt hænger sammen hermed, er, at man erklærer, at regeringen ikke har villet forhandle om skattereformerne, og det er jo ganske forkert. Vi må have lov til at fremhæve her i dag ved denne afslutningsdebat, at vi jo netop har vist, at vi ville forhandle, ved at fremsætte vore lovforslag om afskrivningsreglerne, men de, der ikke ville forhandle, det var venstre, og det var de konservative. Det er jo slet ikke rigtigt at sige, at her stod det røde kabinet med sine krav, som man ikke ville fire det mindste på, og jeg kan da også med glæde notere, at vi er ikke kun de to partier, socialdemokratiet og SF, om disse ting. Vi fik jo også, hvad skal vi sige,